

амбулаторної психіатричної допомоги та її продовження в примусовому порядку (ст. 279 ЦПК).

Згідно зі ст. 237 ЦПК наркологічний або психіатричний заклад може подати заяву до суду про обмеження цивільної дієздатності фізичної особи або про визнання фізичної особи недієздатною. Протитуберкульозний заклад має право подати до суду заяву про обов'язкову госпіталізацію до протитуберкульозного закладу хворого на заразну форму туберкульозу, який ухиляється від лікування (ст. 283 ЦПК). Установа охорони здоров'я або навчальний заклад має право на звернення до суду з позовом про позбавлення батьківських прав (ст. 165 СК).

Висновки. Отже доцільно визначити, що правове становище учасників процесу має велике практичне значення. Від того, в якій якості виступають особи у судовій справі, залежить обсяг їхніх процесуальних прав, а також юридичні наслідки вирішення спору. Кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до суду за захистом своїх порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів. Можливість особистого звернення залежить від наявності у того, хто звертається, цивільної процесуальної правоздатності та дієздатності.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України від 30.09.2016 – с. 67
2. Цивільний процесуальний кодекс України: за станом на 12 груд. 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1618-15/page> - с. 455
3. Сімейний кодекс України від 08.07.2017 – с. 344
4. Бичкова С. С. Визначення складу осіб, які беруть участь у деяких справах, що можуть розглядатися в порядку окремого провадження //Приватне право і підприємництво. Збірник наукових праць. Вип. 8, 2013 р. – К.: Науково-дослідний інститут приват. права і підприємництва Академії правових наук України, 2013. – С. 89-93.

Васильченко Анна Олександрівна,

студентка четвертого курсу
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Новосад Анастасія Сергіївна,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільно-правових
дисциплін Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОЦЕСУАЛЬНІ АКТИ – ДОКУМЕНТИ В ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ

Згідно зі ст. 55 Конституції України права та свободи громадянина захищаються судом. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (п. с. 121). Процесуальний порядок провадження в цивільних справах в судах України визначається Цивільно- процесуальним кодексом України

Щодо самого поняття процесуального документа, то в своїй праці

сформулювала Попова Ю.А., стверджуючи, що процесуальні документи - це сукупність судових актів, які закріплюють процесуальні дії суду і інших суб'єктів процесу в зв'язку з порушенням, розглядом і вирішенням цивільних справ, постановлень з інших судових рішень і ухвал, а також в зв'язку з їх переглядом. Виклад цього поняття є досить резонним, оскільки воно вказує на сталійність, яка притаманна цивільному судочинству, і на закріплення процесуальних дій суду та інших учасників процесу, що є цілком логічним для вирішення кожної цивільної справи. Згідно з нормами цивільного процесуального законодавства, всі дії суду і суб'єктів процесу суворо регламентовані і підкоряються вимогам цивільної процесуальної форми [3, с. 233].

Значення кожного процесуального акта - документа для кожної сталії цивільного процесу різноманітне, тому різноманітні і вимоги, які пред'являються до них. Значення цих актів - документів проявляється, саме в здійсненні процесуальних дій (функціональному призначенні), для яких вони були створені шляхом перетворення і історичного розвитку, і є закріплені в діючому ЦПК України [2, с. 566]. Кожне елементарне чергування однозначних моментів можливо розглядати в якості послідовності. Послідовність розвитку цивільного процесу є не в тому, щоб одна сталія заміняла іншу, а в якісному перетворенні самої цивільної справи. Кожна сталія - це якісна нова сходинка в загальному процесі. Якісне перетворення цивільної справи залежить перш за все від вірності в додержанні процесуальної форми і змісту кожного процесуального акта - документа, який грає одну з основоположних ролей в сталіях цивільного процесу. Так, якщо ми візьмемо правозахисні процесуальні документи (позовні заяви, скарги; заяви з окремих питань) і розглянемо їх структуру, то всі вони є волевиявленням осіб, які беруть участь в справі, і являють собою вимоги чи прохання, звернені до суду. Ці вимоги чи прохання закріплені в зазначену форму з дотриманням змісту цих процесуальних документів в статтях ЦПК України, але, як зазначалося раніше, незважаючи на те, що всі вони призначені захистити права громадянина чи юридичної особи, вони мають певні відмінності між собою. Відмінності процесуальної форми і змісту цих правозахисних процесуальних документів тісно впливають на значення самого документа для послідовності цивільної справи [5, с. 344].

Документування в цивільному судочинстві охоплює всі аспекти судової діяльності. Документи як правило мають установлені вимоги щодо їх укладення та оформлення і створюються за певними нормативними зразками.

Так на думку А.В. Корж вимоги до самого документа можна кваліфікувати за правовими мовними логічними і технічними ознаками. Правові вимоги виявляються в тому, що документ видає повноважний орган чи особа відповідно до їх компетенції він повинен відповідати чинному законодавству і директивним вказівкам керівних органів має бути достовірним і відповідати завданням конкретного керівництва, тобто базуватися на фактах і містити конкретні пропозиції або вказівки має відповідати своєму призначенню і укладатися за встановленою формою бути бездоганно відредагованим та оформленим [4, с. 231].

Висновки. Таким чином застосування форми і змісту процесуального документа веде до відповідних процесуальних дій, які відображаються на результаті розгляду судової справи. І у цьому випадку головним є те щоб форма не суперечила змісту. Тільки тоді на нашу думку форма і зміст процесуального акта документа є законною гарантією вирішення справи для усіх осіб, які беруть участь у справі. Використання і вдосконалення у судочинстві процесуальних актів-документів, які не будуть суперечити своїй

внутрішній і зовнішній формі сприятимуть якісному розвитку цивільного судочинства компетенції судів правам і обов'язкам усіх осіб, які беруть участь у справі державній волі.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України від 30.09.2016 – с. 121.
2. Цивільно – процесуальний кодекс України – від 03.08.2017 – с. 566.
3. Олійник В.Ф. Протокол судового засідання // Вісник Національного університету внутрішніх справ. 2009. № 6. – с. 233.
4. Корж А.В Документація право ділової форми навч посібник лекції та зразки документів Корж А.В Ін-т держави і права ім Корецького НАН України Нац акад внутр справ України Київ – 2002 – 231 с.
5. Теоретичні проблеми цивільного процесуального права: Підручник / М.М. Ясинок, М.П. Курило, О.В. Кіріяк, О.О. Кармаза, С.І. Запара та ін.; За заг. ред. д.ю.н. професора М.М. Ясинка. – К.: Алерта, 2016. – с. 344.

Чайка Ірина Олегівна,

студентка четвертого курсу юридичного факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Новосад Анастасія Сергіївна,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

У системі правового регулювання відносин власності важливе значення має визначення підстав виникнення та припинення права власності. Загальні засади та підстави набуття права власності визначає глава 24 ЦК України (статті 328-345). Відповідно до неї підставами (способами) набуття права власності можуть бути будь-які обставини, не заборонені законом (ч. 1 ст. 328 ЦК України), оскільки розмаїття їх дуже велике: події (смерть спадкодавця), договори (купівля-продаж), юридичні вчинки (виявлення скарбу), цивільні стани (перебування у шлюбі), а також юридична сукупність (заповіт і смерть спадкодавця) тощо, виникає проблема визначення їхнього співвідношення та взаємозв'язку, ієрархії, колізії тощо.

Разом із тим ця проблематика майже не досліджувалася, і на тлі низки дисертаційних досліджень окремих підстав виникнення права власності впадає в око відсутність наукових розвідок більш загального плану. Власне, цими обставинами і зумовлена доцільність розгляду проблемних питань виникнення та припинення права власності за цивільним законодавством України.

Для її вирішення й необхідне встановлення методологічних засад оцінки тих чи інших юридичних фактів у загальному контексті набуття та припинення права власності[1].

Останнім часом дане питання майже не досліджувалось, Помітна відсутність ґрунтовних робіт по даній темі, цим і зумовлена доцільність розгляду проблемних питань набуття права власності в Україні.

Для її вирішення необхідне встановлення методологічних засад оцінки тих чи інших юридичних фактів у загальному контексті набуття та